

Kärlekens språk

Vi slutar boken där vi började. I början av boken lyftes de fem olika kärleksuttrycken fram. Jesus uttryckte vid ett och samma tillfälle alla fem kärleksspråk. Berättelsen fortsätter att tala, men nu till oss personligen. Jag ser fem föräldrar framför mig. Föräldrar då som nu. Det är fem personer med energitjuvar som måste bli avslöjade för att kraften ska rinna till. Kraft till att leva, kraft till att vara förälder.

Hanna Tidius. Det var så mycket som skulle göras. Vi hann ändå i tid efter allt flåsande. Men så ska man hamna ut också för det. Mycket ska man då vara med om! Köras bort som boskap. Då hände något som jag ännu inte har blivit klar över. Jag ser mitt barn som kryper upp i rabbinens famn. Jag ser hur han skänker tid åt barnen. Omsorg. Jag kommer att tänka på mitt eget sätt att använda tiden. När hade jag senast tid med barnen? När hade jag senast tid med mig själv? Det hugger till i bröstet. Det finns så många måsten. Jag ser på honom än en gång. Jag har hört att människor ofta trängts kring honom så att han knappt haft tid att få mat. Men han verkar så helhjärtad, har tid för det han gör just nu. Han talar något om Guds rike och att bli som barn. Guds rike ... alltså inte mitt och det jag ska bygga upp. Min flicka kommer tillbaka. Välsignad. Är också jag värdefull? Har jag rättighet, utan att skämmas, att ta tid också för mig själv?!

Jag går hem med nya tankar. Att ha bråttom är väl inte synd, men att leva av det som inte ger någon kraft, vad är det? Är det ändå så att jag har tid? Mycket fritid, men litet fri tid. Och litet frid. Var rabbinen arg också därför att de där lärjungarnas härskarattityd var slöseri med tid och krafter? Kärlek – är det att ge tid? Tid åt det som är viktigt och värdefullt ...

Jona Berorius. Jag lyfter min treåring i Jesus famn. Jag ser hur Jesus lägger händerna på honom. Fast och ömt. Jag ser hur beröringen gör min son så gott. Han har fått så litet av den varan. Som jag. När jag ser Jesus beröring är det som om något gammalt skulle börja leva i mig. Det gör ont, men samtidigt som om något hårt skulle börja ge med sig. Som när någon rengör ett orent sår. Något märkligt är på gång. Det rör om i mitt inre. Förunderligt. Jag känner mig som en treårig pojke. Då det förskräckliga hände som jag förträngt så länge. Kröp ihop. Skämdes. Livsåret som blött. Energitjuven i mitt liv. Rädd för andras händer. Men när jag ser treåringen i Jesus famn är det som om något skulle hända också med mig. Jag ser att det är fint att få beröra och beröras. Därför så känsligt. Jag får en önskan att gå och be att någon ska lägga händerna på mig för att be för mig. Jag känner hur en ny längtan växer inom mig att ge de mina beröringens budskap: ”Vi hör ihop, jag tycker om dig”.

Sara Govius. Vi hade tagit med några gåvor, några bröd, en kvist full med oliver och några mogna grapefrukter. Jesus behövde ju också få något. Vem ska sköta om honom? Men jag hann aldrig komma fram med mina gåvor. Bröden, oliverna och grapefrukterna ramlade till mar-ken när vi förskräckta drog oss undan. Men sedan svängde allt. Han behövde inte mina gåvor. Han hade egna som han gav av. Av sitt. Det var som om han skulle ha gett sig själv. Han gav allt han hade, hela sitt rike åt våra barn och oss. Jag gick omtumlad hem. Jag insåg att jag egentligen hade tänkt att våra gåvor skulle mjuka upp honom, göra honom mera välvillig till oss. På något sätt måste vi ju, tänkte jag, göra oss förtjänta av hans tid och omsorg. Och är jag riktigt ärlig så hade det varit ganska stressigt, ja rent utav frustrerande, att så där på morgonkvisten hinna skrapa ihop allt det där.

Jag hem tillbaka med mina gåvor. Kanske behöver någon annan dem. Grannen som fick olivskörden förstörd?

Johannes Ordius. Jag vaknade i morse av gathundarna som skällde. Jag var på dåligt humör redan från första början. Sen var det ägaren till vinodlingen. Aldrig nöjd hur jag än försöker. Jag kom hem och hustrun tjatade. Vi borde gå och höra på den nye rabbinen. Vi kom iväg efter att jag varit tvungen att skälla ut femåringen riktigt ordentligt. Hann inte ta fram riset. Väl framme blev det inte bättre. Sällan har jag fått en sådan utskällning. Jag kände både hur krafterna rann ur mig och hur ilskan började rinna till. Men hejdade mig, för de hade väl ändå rätt. Varför drog vi ungarna hit? Jag är nog ganska hopplös som förälder. Och allt annat också för den delen. Pappa hade nog tydligen rätt när han sade att mig blir det ingenting av. Allra minst jämförd med brorsan.

Ur Öppen famn, en bok om föräldraskap